

Magyar gyerekek, norvég önkéntesek találkája

Duna-öböl, Norvégia

Nittedal - Norvégia és magyar barátjaival találkozott csütörtökön az Áskeresés szolgálatán tizenhat öböl-rosi g

Vannak

dolgok, amikben nem lehet mellőzni. - Jól hangzik, hogy van az Adventista Egyháznak egy nemzetközi segélyszervezete, az ADRA, amely minden évben halmozottan hátrányos helyzetű családok gyermekeinek segélyt pozitív élményekhez jutni. Például azzal, hogy nyári táborozásra viszi őket, akik másként nem aligha jutnának el például október Balatonlelre.

Vagy remek hír, hogy karácsony közeledtével kisebb ajándékokkal: játékokkal, ruhaneművel, árszerekkel lepik meg ugyanezeket a gyerekeket. Ásszekéve mindezt egy találkozóval, amin a nyári tábor résztvevői találkoznak: gyerekek egymással és felnőtt, önkéntes segítőikkel.

Átgysintőn pompás mondat, hogy ennek az alaptvőnek vannak norvég (!) munkatársai, akik egész évben gyűtenek hazájukban, városukban: Nittedalban festmények ársatásával, ajándékokszállításával, játékokgyűjtéssel arra, hogy nyáron ingyen adáshessen szívtá-z magyar gyerek (kétötök időn tizenhat duna-öböl-rosi) a Balatonnál.

Mindez mit sem érne, ha nem köszö-thett volna el azokat a főnyelvéket, amelyek közzé nállányat most nállk is látnak, s amelyek kötségbefonhatatlanul megállírká-tik azt a ragaszkodást, szeretetet, amely a táboroztatásban résztvevő önkormányzati intézmény, az Áskeresés Családsegítő Szolgálat (amely az ötköltséget fizette a tizenhat helybéli gyerek nyaralásához), az ADRA munkatársai és a norvég aktivisták közösen kialakult. Ezt nem kell és nem is lehetne magyarítani. Ezen a ponton a beszéd örtelmét veszti - viszont itt nyeri el örtelmét a rengeteg befektetett munka, szervezés, energia.

Amikor a hat éves Hingyi Eszter vagy a tizenkét éves Fehér András kibontja az ajándékos papírdobozt, és mindkettejüknek egyformán elakad a hangjuk.

De mégis inkább ott, amikor hol ez, hol az a gyerek megy oda a hátról norvéghoz: a vállrál hajó lányhoz, Line Solandhoz, a szakállas Geir Andre Rommenhez vagy Jo-Hakon Reumhoz, megállni őket. De ugyanilyen jól lesik a gyerekeknek odabőjni Puskás Zitához, az Áskeresés nevelőjéhez, vagy Bakosné Zohár Tőndőhöz és Hella vőhöz, az ADRA magyar munkatársaihoz. Zita kivételével a többieket nyári áta nem látták.

A norvég fiatalok most, karácsony közelével sorra felkeresik nyári kis barátait, hogy meglepjék őket néhány aprósággal (bár van gyerek, akinek ez a minden: máris ajándéokra nem számíthat), egyévtől cselezzenek, velük jótsszanak egy kicsit közösen. Mégpedig, Győrben, Pécelen, Nagocson, Tiborszőlőson ugyanőgy, mint Dunaújvárosban. Szóval, szép dolog az önkéntes munka, a családsegítés, a segélynyújtás, sajnos: fontos is, már-már nélkülözhetetlen, hogy a problémákkal küzdő családok gyerekei minél kevésbé érezzék a problémákat.

De az az lélecs... Az valóban ölményterjia.

Â

Pekarek
János

Forrás: <http://duol.hu/hirek/magyar-gyerekek-norveg-onkentesekek-talalkaja-1588747>

Fotók: Andi
Zoltán/duol.hu